શ્રી

નર્મદાબાનો ગરબો.

છાપી પ્રસિદ્ધ કરનાર

[illegible]

[illegible] અમદાવાદ.

આવૃત્તિ પહેલી. પ્રત ૯૦૦. સંવત ૧૯૪૯.

[illegible]

[illegible] અમદાવાદ.

[illegible]

શ્રી ગણેશાય નમઃ

શ્રી નર્મદાજીનો ગરબો.

શ્રી નર્મદાજીનો ગરબો.

રેલનો કોપ.

છપો.

શ્રી દુંદાળો દેવ, સેવા કરૂં શુભ રીત્યે;
પ્રથમ નમુ તુજ પાય, સાહ્ય કરો પુરણ પ્રીત્યે.
શ્રી સરસ્વતી આપો વાણ, જાણુ જગતમાં થાએ;
નમુ તમારે ચરણ, શરણ રાખો મુજ.
વ્યાપક છો મા વીસ્વમાં; અગમ નીગમ તારી ગતી,
રૂડુ દેહાને રીઝવું, સાહ્ય કરો મા સરસ્વતી.

રાગ ગરબો.

શ્રી શંકરસુતનં લાગુ પાય કે, સાંભળ સરસ્વતીરે લોલ;
વંગે વાણી આપો માત, કરો મન રૂડી મતીરે લોલ.
સંવત છઠોતેરની સાલ કે, સાંભળ કહું કથારે લોલ;
ચઉદસ વદ ભાદરવા માસ કે, પીત્રી દીન હતારે લોલ.
નીરમલ નર્મદા રૂડુ નામ કે, આપ વીચારીયુંરે લોલ;
પ્રગટયું દુનીયા કેરૂં પાપ કે, જઇ પ્રલે કરૂંરે લોલ.
એવું આપ વીચાર્યું મન કે, ત્યાંથી નીસર્યાંરે લોલ;
ચોલી માહેશ્વરના લોક કે, તેહમાં જઇ ભળ્યારે લોલ.
વીધાચલ પરવત પાહાક, દીસે તોટા રંગમાંરે લોલ,

આવાં શુલપાણીને ચરણે કે, નીરમળ નરમદારે લોલ
માનું મહેશ્વરનું કહેણું કે, પ્રીતે પાછાં વળ્યાંરે લોલ;
આવાં પાછાં પોતાને અવાસ કે, મુકી આમળોરે લોલ,
એવે કઉતક થયું એક કે, સરવે સાંભળોરે લોલ;
આવો યવન આણે દેશ, માતાજીને કાંઠડેરે લોલ;
ચોડા જુડા ગામે ગામ કે, ભાયે પાણી ભરૂરે લોલ;
માએ મનમાં આણી રીસકે, તે પર કોપીયાંરે લોલ;
એશું જાણુંરે યવન કે, પોતે કાપીયાંરે લોલ;
એમ કરી કરૂ જુગતપર જાર, નીશાનાં લોપીયાંરે લોલ;
નદીઓ સરવેનું વરણન, સભા સહુ સાંભળોરે લોલ;
હવે તેહનો કહું વીસ્તાર કે, ગુજપર દયા ધરીરે લોલ
ઉમીયા દેવી કેરા દાસ કે, શંકર જાણુંવારે લોલ;

છપ્પો

શ્રી શંકર સરખા ભુપ રહે શકતીને શરણે,
રૂશી અઠાશી સહસ્ત્ર નમે નીત્ય મા ચરણે;
નવસે નવાણું લેહેર ઘેર દરશને આવે,
તત્રીસ કરોડ કરજોડ મુગતાફલે વધાવે;
એવો મહીમા માતનો, દાશ ઉમયો એમ ચાચરે;
શીવ પુત્રીના સમરણ થકી, લખચોરાશી ફેરો ટળે,

છપ્પો

આવુ નવસે નવાણુ લાગુ કહેવાયરે,
હુમને ઠામ આપોની કહું રેહેવાયરે;

કહે આજ્ઞા હમારી પાળોરે,
પેહેલા જીવનને હાંથકા કાઢોરે;
પેહેલી પાળની નદીઓને તેડાવોરે,
સંભાલતામેં તે સહુ આવીરે;
ઉછએરણુને ઔર ઘણી આવીરે,
તેતો સરવે નદીઓને તેડી લાવીરે;
ચડોતરમાં જાણું મહીમા તેર,
વીશ્વામીત્રીને તેડી લાવ્યાં સાથરે;
આવ્યાં ગોકુળથી જમુના ધાઈરે,
વાટે મળ્યાં છે ખીપ્રા બાઈરે;
તેણે સાથ સંગાત તેડી કીધોરે,
બીજી નદીયો આવી ને કારજ શીધોરે;
વાટે આવતાં રત્નાવલી દીઠીરે,
સાથે આવ્યાં છે તું મા મીઠીરે;
ઠાકર જંગખુવોને રાગવરાણીરે,
તેનું આકાશ ઉછલું પાણીરે;
સરવ મંડળ તંતર મળ્યું ટોળેરે;
દેહાને વામ આવી બોલેરે,
થયું નવશેહે નવાણું એક રાશેરે;
સહુ આવી ઉભા નરમદા પાસેરે;
તેત્રીશ કરોડ આવ્યા જલ વેશથીરે,
ગંગા ભાગી આવ્યાં પુરવ દેશથીરે;

આવ્યાં સરસ્વતી રેવંતી નેગો મતીરે,
રેવા રૂપે આવ્યાં ચોસઠ જોગણીરે;
નીરમલ નરમદાની આગન્યા જાણીરે,
એવે આકાશ ઉછલું પાણીરે;
ધરૂજી ધરાને કંપ થયો શેસરે
જલ રેડતા આવ્યા તે બાર મેઘરે;
કે વીસ્તાર કરતાં તે લાગે વારરે,
કહુ સરવે નદીઓનાં વરણુંમરે;
હાક વૈકુંઠમેં માની વાગીરે,
ચંદ્રમાને સુરજી ઉઠી જાગીરે;
બ્રહ્મા વીશ્નુ રૂડે જાણી વાતરે,
નીસ્ચે કોપીઆ નરમદા માતરે;
ચાલો પ્રથવી ઉપર જોવા જઈએરે.
સાચી દેવીનાં દરશન કરીએરે.
ત્રણ દેવ આવ્યા પુરણ પ્રીતથીરે;
વધાવ્યાં રૂડુ દેહાને રૂડી રીતથીરે,
સમુદ્ર દેવી જઈ મલજોરે;
દીવસ પાંચમે તે પાછાં વળજોરે,
સરવે નદીઓ તે સાવધાન થઈએરે;
ગાહેશ્વરી નગરમાં ગાઈઓરે,
તે ગામના રાજાને તાણ્યુંરે;
તેને બાડ ભુતેશ્વર આણ્યુંરે,

ઢાંક મોગગાની જાયરા જોઇઓરે;
મન માતનું રહ્યું છે મોહીરે,
પુન્ય પ્રાક્રમ પ્રગટું દેવીરે;
મન મગને વાત થઇ કેવીરે,
આદીશ્વરને શુલપાણીરે;
તેની દયા દેવીએ જાણીરે,
મોખડીને ગોરાને બે તાણીરે;
ગેઇડેશ્વરનો તે કોટ નાંખ્યો તોડીરે,
હે રાય તુમડીમે ધાક માની વાગીરે;
તલકવાડું તે નાંખ્યુ તોડીરે,
જોઈ માંધરોશની આંબલી ખોડીરે;
મોટા માંધરોલમે પેઠું પાણીરે,
લોકે ખાટલા બાંધ્યા તે આડ તાંણીરે;
જન ઝાહુડે ચડીને ઠરીયુંરે,
એણી રીતે તે પાંણી ફરીયુંરે;
બીજાં નાનાં મોટા જે ગામમાંરે,
તે સરવેના ફેડાં ઠામરે;
એવું કેતામે જાયોર જોયુંરે,
તેહેનું ઢોરને ઢાંક સરવ ખોયુંરે;
કુંભનાથનું દરશન કરીયુંરે,
પાંણી પાછુ પંથે પરવરીયુંરે;
પાપ કન્યાલીનું પ્રગટ થયુંરે

પરેશ્વર તણાઈને ગયુ રે;
કુબેર હોને તેડા આ રીતેરે,
પાણી પાછું વળ્યું તે પુરશ પ્રીતેરે;
માંડવાને તે મારગ વળીયુ રે,
મેસાઈજીનું દરશન કરીયુ રે;
અંકુવતીનો ચોક અડધો જોયોરે,
સરવે વેપારીનાં દાણો ફુણી ગોયોરે;
દાશ ઉમયો વીવેકથી કેછેરે;
પાણી પુરણ જોરમાં વેહેરે:

છપો

શ્રી શંકરીને પ્રતાપ વાસ અસ્ટાદશ દે છે,
શ્રી શંકરીને પ્રતાપ શેશ પાતાળે રહે છે;
શ્રી શંકરીને પ્રતાપ જાગ કોઈ જાયો નહીં.
શ્રી શંકરીને પ્રતાપ વાસ કઈલાસ રેછે,
શ્રી શંકરીના પ્રતાપથી અચલ બુદ્ધિ આપે ઘણી;
કરજોડી કહુ માવડી આશા પુર ઉમયા તણી.

દુહો.

આશા ઉમયાને તમ તણી, ગુનો સહુ કરજો માફ;
કરજોડીને કરગરૂ, જો અચલ બુદ્ધિ આપ.

રાગ ગરબો.

નાંહાંથી તે પાણી પરવરયું, પોઇછામાં પેઠું.
નંદેરીયુ નગ જેટલુરે, જટ ઝડપીને લીધું

નરણકુંડા સામુ ભાળીયુંરે, નરનારાયણ દીઠા.
નારાયણની મરજાદાથી પાણી પાછુરે વળીયુ
માંલેથામે મળપતુરે, પાણી ચોફેર ચાલ્યુ.
દરીઆપુરાને ઝાંપથી, પાણી હાંસેટ પડીયું
વ્યાજી પડીયા વેહણમાંરે, [illegible] દેવીએ રાખ્યું.
શારગ પડી સુખદેવનીરે, રૂડા રૂઠને રાખુ
કર ગંગા કરજાણછેરે આવી માતાને મળવા.
ખોરી બાંધી ખરકાલનેરે ચાલી ઝાંઝડ જોવા.
પાટણ પાંણી મેડાટોયુરે, ઘાશ આંઆથી કીધી
વરણાકની ભેખડે અથડીને, આલી આંચીથી લીધી
ઉનંકેશ્વરને જોઇનેરે મન મથેશ્વર પેઠું
સનશો આ અંબાલીનેરે આન દમે રાખુ
આણી નાગેશ્વરને જોઇનેરે પાણી પાંસરૂ ચાલ્યું.
સોભાગ્ય સુંદરીના સાહેથીરે. કણ જોયુરે રાખુ.
ભાંડારેશ્વરને બોલવીરે માગે મંડપ જોગો.
ખુસા ફલીઆનો ખાદલોરે, આપે એવારો ભોગો.
સીશોદરામે સંચરયાંરે, પાણી પાછળથી આવ્યાં
સેન્યાપુર સામુ ભાળીયુરે, સામાં દીઠા હુંદાલો.
ઉમયાના પુત્રને નીરખીનેરે, દેવીએ દીધો ટીલો
રહીઆ પાડી આવી ચોંચીથીરે કાજ રોજને ખોદુ
સ્વામી કારતીકને જોઇનેરે બામેશ્વર મલીયાં
રાજગઢને નાવરૂરે, ઝટ ઝડપીને લીધું;

અંગારેશ્વર આનંદમાંરે, ડેરૂ દેવીએ રાખ્યું
માલસર માંણી મલપતુરે, પાણી ચોફેર ચાલ્યુ
અસામે જઇને આથડુરે, દુખ લોકોને દીધુ
પરતો તે જાણી પીરનોરે, માએ સામુરે ભાલું;
રેવા મારણુમાં જુજતીરે, ચાલે આનંદ કરતી
પાંણેથાની પાધરીરે, વાટ વેગેરે ઝાલી;
દુખ દીધું દેશાઈનેરે તેનો અંતજ આણો
પાપીનાં ઘર પ્રલે કરીરે, તે તો નાખાં છે ખોદી;
રાખુરણાપોર કોઠીયું રે, દેરોલીરે રાખી
હીરજીપરૂને ભુતીઉરે, ફતેપોરમાં ચાલી;
કાંણીરા કાણેશ્વર તણુંરે મોકલેથી મળીયાં
ઇંદોરને અકલાવીયુંરે, દેવીએ દીધી ધમકી
બુમ પાડી લીલોડમાંરે, વાસણામે વલીયાં
વસ્તી બધી વેલુ ગામનીરે, તે તો રહી છેરે ચમકી,
ભાવટ ભાગણું ભાગીયુંરે, હાઅર ખોદીને નાખુ
આવું પાણી પડુ સાસરૂરે, આલમપરૂરે ઝાલુ
સાગરનાથને શોધીનેરે, ત્યાંથી વેગળા નાખા
લીલાપરના લોકનેરે, આદીતેશ્વરે રાખા,
કાકલપોર વર વાંણા નીરે, વાત વેગે ઝાલી;
કદમ પુરીને જોઇને, માતા વેગે ચાલી,
બીજાં ગામાં મુકાં જુલતાંરે, દયા દેવીએ કીધી,
કુતનપુર કુવેરનીરે, અડધી આંટવી લીધી.
બાલ થઈ ભંડારીનેરે, આપે ઉગારી લીધી.

છપ્પો.

આશ્રીતેશ્વર છે અરણુ શરણુ શકતી જા મલીઆં
મૈશાગરને માથે જઈ, ભરમેશ્વરનાં ભલીઆં
જલની ધીર જલ દેવ. કર કુહાડે બહુ હુડીઓ
કીધો બારે ઘાટ, ઘાટ ઘાંચીનો ઘડીઓ
ઘર રાખુ ઘાથલ તણું, પડવાડે અડકાં જઇ
દયા આણી દાભી પેર, પોતે આપ નીકલાં વહી
નાંની કોરલમાં નીર, ઝાલી ઝાંપાની વાટ
પીવે પલે ઓવારે ફાટાં, ભાવ ભરામણુની આશરો
કસર કશી નહીં ખાકી, શાંચર શેરી માંહે
લાજ લોકોની રાખી, આસાપુરી સામા આવીને
પવીત્ર કીધો આશરે, સામું ભાલું ભગવતીઓ
લખો ઉમયાદાસને,
શ્રી નીરમલ નર્મદામાત, આપ ચઉટામાં ચાલે
શીવ પુરી કરવા શાહ, માત નગરી હેની હાલે
અડધું નગર અનુપ, શરૂપ શક્તીએ જોયું
દીઠા ત્યાં દરબાર, આ શન્ત મન માતાનું મોહું
શાંભી હશી દીઠી શરવની, ઘન ઘન ગામના
ભક્તિ કરજો માહારી, નવખંડમાં થાશે નામના

રાગ ગરબો.

આશાપુરીને આશરે; કુવેરે કીધી શાહે
પાણી તે પાછું પરવરયું, ત્યાંથી આગળ જાએ

રૂડી રેવાએ વીચારીયુંરે, આતો ગુપ્ત કાશી.
રંગે તેરેલું એહને, ચાલો પંથને રાશે
આશાપુરી સામાં આવીનેરે, માએ દરશન દીધુ
ઓલખો ઉમયા દાસને, આપે ઉગારી લીધો
શામલશા શેઠના પુન્યથી, ભંડારીએ સાંભરે ભાલુ
ત્રીશુલ ઝાલી હાથમાંરે, પાણી પાછુંરે વાળ્યુ
આગળ જતાં માનવીરે, સાંમ બાઈરે મલીયાં
પુજા તે કીધી પ્રીતથી, પાછાં પંથે પલીયાં
બંચીશુ રૂઠને ઝાલીયુરે, દેવી આવ્યાં છે આપ.
બાલોદ સામુ ભાલીયુરે, દીઠુ પુરણુ પાપ
છાપીઓ ઓવારો છલીનેરે, ચાલાં આગળ આપ.
રામેશ્વરનુ રીઝમેરે, માએ દરશન કીધું
માંહે માંહે ભાટ વઢી મુવા, મૃત્યુ માગીને લીધુ
લાકડાં લોકોને વેધીનેરે, પાણી ખાંણીમે પેહુ
કરમે કોઠીઓ ફાટીઓરે, ઘરા ઘેરડી બેઠાં
અડધુ ગાંમ ગનીમનુરે, રૂડુ દેહાએ રાખ્યુ
વાજાનો ભાગ ભાગી પડયોરે; થાણું ખોદીને નાંખ્યું
ટોડીદરાની પારમાંરે, દેવી પાંસરાં ચાલ્યાં
બોરી તરત રસીલી તોડીઆંરે તેની વંશજ કાઢી
ઓર ઉખેડી નાંખીયારે,
પોરામે વેણી પરવરયુરે, ખેતી સારીજ દીઠી
કારગી કાકરી ફરી વલીરે, સઝલી ભાંય સુતી

જાણોરમે મા જાઈ ચડાંરે; માતા મનમેરે હરખાં
ચઉટાં ચોકને શેરીઓરે, માએ પ્રીતે નરખાં
ધરમશાળા ધોઇનેરે અંગારેશ્વર લીધુ
નીક વસાને નરખીયુરે મંગળેસર ળીધુ

કબીરવડના બેટમાંરે, માએ રણ મચાવું
શુકલ તીરથમાં જઇ ચડાંરે, માતા મન વીચારૂ,
આતો પુરી હુમકારની, તેહને કમ ઉપાડુ
વરી વીમાસે મનમાંરે, આતો જીવનનું ગામ
ઉરૂ રાખુ હુકમકારનુંરે બાકી દેકુ ઠામ
રાણી રૂપારેલ આવીઆરે, સાથે ભુડવા લોગી
પોરા પ્રાંકડ વધેરીયાંરે, સહુને કીધાં જોગી

લાડુ વાવડનેરે, જીઘડીઆમાં આવું
ગુવાલી ગામને ગાંદરેરે, માએ રાણ મચાસું
ભીંડાને ભાવે ભાંગીનેરે, તવરા નાંખ્યા છે ખોદી
જાટેશ્વરને જાપદુરે, તેની ખોડજ માંડી
દશા સમેઘના પુન્યથીરે, માએ દરશન કરીઆં
પેહેલા પરામે પરવરયારે, શેહેરમાં ય સાંચરીઆં

ભાંગા ભરૂચના કાંગરારે મન માતનું મોહ્યું
દુષ્ટના દરબાર તોડીઆરે તેનું સરવસ્ત ખોયું
નીરમલ નરમદા નીરખતાંરે, રૂડી ચઉટાની વાટ
બંદીવાન છોડાવીનેરે, આવ્યાં આગળ આપ

ગુજરીના ઘટમાં આવીનેરે માએ કોપજ કીધો
કતકપોરના કોટને માએ તોડી લીધો
કુરજા ઉપર આવીનેરે માએ ચોદસ ભાલુ
વસ કરૂ વડવાહનનેરે, ગામ કાંસીયુ ઝાલુ
નામ હણુહન મોનીયુરે, ખોદુ બારીઉ નાઠા
મેહર કરી મેહગામમાંરે, દીવા ભેગઆં દેવી
ધન્ય જીવુ છે તેહનુરે; જેણે નરમદા સેવી
ભાંડ ભુતને ભડકાવીઉરે, જટ લીધુરે જાલી
દરશન કરવા દેવનુરે, ત્રીપુરા તાંહાં ચાલી
કાલંદ્રીને કાંઠડેરે, ભર દરીઆમાં ભલીયાં
વેગલી મેલી વેગાણીરે સુવામાંય સાંચરીઆં
લાજ રાખી લાહેસ્વર તણીરે; ફરી શરમનાંફાત્રા
પડવે તે પેલા પોરમાં; સારકરી જાઈ સમાઆ
દરીઆને કાંઠડેરે દેવી મુકો મનનો કાલ,
જીવન જે ચંડાલરે તેને ચાંપો પાતાલ
બીજે તે બધા સાથની; સંભાલણા કીધી;
અમર કંટક ભણી આવવારે ધરસ્ટ દેવીએ કીધી
જેરે જોરકનો જીવનનરે જીતાં જીવની માતા,
પાછાંને વલીઆં પલકમાંરે, નવસે નવાણું સાથ
વૃધ નાનાંને નારીઓરે સાંભળશેને ગાશે
ઉમયા કહે અંન દમેરે; તેતો કઇલાશ જાશે

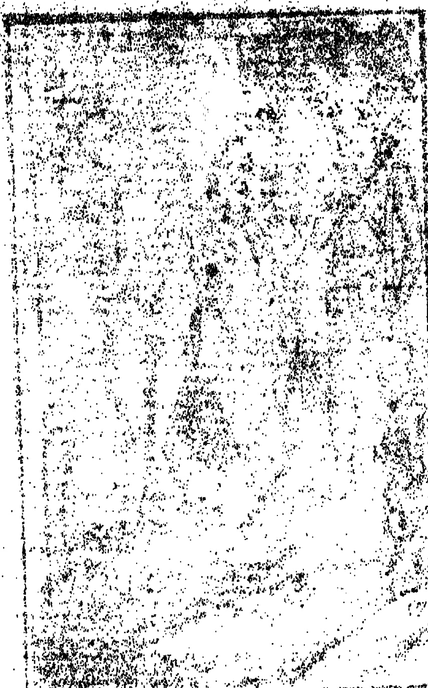
સમાપ્ત.

[illegible]

મધુકાન્તા

અને

મેવાડની સિંહણ

[illegible]

મળવાનું ઠેકાણું—[illegible]

[illegible] અમદાવાદ.